

Hof van beroep te Gent, arrest van 10 januari 2019

Nationaliteit – Nationaliteitsverklaring – Artikel 12bis, § 1, 2° WBN – Artikel 15 WBN – Artikel 1, § 2, 4° WBN – Artikel 2 Koninklijk besluit van 14 januari 2013 – Negatief advies Openbaar Ministerie – Gewichtige feiten eigen aan de persoon – Gebruik valse identiteit/naam

Nationalité – Déclaration de nationalité – Article 12bis, § 1, 2° CNB – Article 15 CNB – Article 1, § 2, 4° CNB – Article 2 Arrêté Royal du 14 janvier 2013 – Avis négatif du ministère public – Faits personnels graves propres à la personne – Utilisation d'une fausse identité / d'un faux nom

In de zaak

van

Procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent
met kantoor te 9000 Gent, Savaanstraat 11 bus 101

appellant
verschenen in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens

tegen

A.A.
geboren in Irak te [...] op [...] 1984
van de Irakese nationaliteit
wonende te 8790 Waregem [...]

geïntimeerde
voor wie optreedt mr. Kempinaire Jan, advocaat met kantoor te 8500 Kortrijk, Koning Leopold I - straat 27

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij vonnis van 8 maart 2018 in de zaak met AR nummer [...] beoordeelt de 23^{ste} familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, het verhaal van A.A. tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die hij op 17 augustus 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN. De rechtbank willigt dit verhaal in.

Daar waar het openbaar ministerie in zijn negatieve advies van 9 december 2016 stelt dat A.A. (voor zover hij voldoet aan de grondvoorwaarden van artikel 12bis, § 1, sub 2° WBN hoe dan ook) stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan haar persoon (in de zin van art. 15, § 3, eerste lid WBN), is de rechtbank van oordeel dat geen dergelijk beletsel voorhanden is.

Volgens de rechtbank verkeert A.A. volkomen in de voorwaarden om in lijn met haar verklaring van 28 april 2017 de Belgische nationaliteit te verwerven.

De rechtbank laat de niet nader begrote gedingkosten ten laste van A.A.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof op 22 maart 2018, stelt het openbaar ministerie tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk hoger beroep in.

Met zijn hoger beroep beoogt het openbaar ministerie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van het verhaal van A.A. tegen de negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, met veroordeling van A.A. tot de niet nader begrote gedingkosten (van beide aanleggen).

2. A.A. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep (als ontvankelijk doch ongegrond) en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met veroordeling van het openbaar ministerie tot de nader begrote gedingkosten in hoger beroep.

3. Onderhavige procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN betreft in eerste aanleg een eenzijdige procedure, waarbij het openbaar ministerie niet als partij is betrokken.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN staat in eerste aanleg gelijk met een procedure op eenzijdig verzoekschrift in de zin van de artikelen 1025 e.v. Ger.W. De ambtenaar van de burgerlijke stand maakt, op verzoek van de belanghebbende binnen de bedoelde termijn van vijftien dagen bij aangetekende brief, het dossier over aan de rechtbank van eerste aanleg, die (na de belanghebbende te hebben gehoord of opgeroepen in raadkamer) op gemotiveerde wijze uitspraak doet over de gegrondheid van het negatieve advies van het openbaar ministerie in de zin van artikel 15, § 4 WBN.

De procedure in de zin van artikel 15, § 5 WBN blijft unilateraal in hoger beroep, behalve indien, zoals in casu, na de inwilliging van het verzoek van de belanghebbende door de rechtbank van eerste aanleg die zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie ongegrond verklaart, het openbaar ministerie zelf hoger beroep instelt tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Het openbaar ministerie fungeert *hic et nunc* als partij en meer precies als appellent.

4. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 13 december 2018, waarna het hof het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

A.A. was daarbij ook in persoon aanwezig.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet het verzoekschrift tot hoger beroep van het openbaar ministerie van 22 maart 2018 en de conclusie van A.A. van 14 november 2018 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748bis Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. De zaak behelst (inz.) artikel 12bis WBN, zoals van toepassing sinds de aanpassing ervan bij wet van 4 december 2012 “tot wijziging van het WBN teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” (BS 21 januari 2013, *err.* BS 18 februari 2013). Deze wet is op 1 januari 2013

in werking getreden, terwijl de litigieuze nationaliteitsverklaring dateert van 17 augustus 2016.

2. Krachtens artikel 12*bis*, § 1, *sub* 2° WBN (vóór de wijziging ervan bij Wet van 18 juni 2018 “houdende diverse bepalingen inzake burgerlijk recht en bepalingen met het oog op de bevordering van alternatieve vormen van geschillenoplossing”, *BS* 2 juli 2018) kan een vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een verklaring af te leggen overeenkomstig artikel 15 (voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats) indien hij:

- a) de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt;
- b) vijf jaar wettelijk verblijf in België heeft;
- c) het bewijs levert van de kennis van één van de drie landstalen;
- d) zijn maatschappelijke integratie bewijst door:
 - hetzij een diploma of getuigschrift van een onderwijsinstelling opgericht, erkend of gesubsidieerd door een Gemeenschap of de Koninklijke Militaire School en dat minstens van het niveau is van het hoger secundair onderwijs;
 - hetzij een beroepsopleiding van minimum 400 uur erkend door een bevoegde overheid te hebben gevolgd;
 - hetzij een inburgeringscursus te hebben gevolgd waarin wordt voorzien door de bevoegde overheid van zijn hoofdverblijfplaats op het tijdstip dat hij zijn inburgeringscursus aanvat;
 - hetzij gedurende de voorbije vijf jaar onafgebroken als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst en/of als zelfstandige in hoofdberoep te hebben gewerkt;
- e) zijn economische participatie bewijst door:
 - hetzij als werknemer en/of als statutair benoemde in overheidsdienst gedurende de voorbije vijf jaar minimaal 468 arbeidsdagen te hebben gewerkt;
 - hetzij in het kader van een zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep de voorbije vijf jaar gedurende minstens zes kwartalen de verschuldigde sociale kwartaalbijdragen voor zelfstandigen in België te hebben betaald.

De duur van de onder d, eerste en/of tweede sterretje bedoelde opleiding gevolgd tijdens de vijf jaar voorafgaand aan het verzoek tot nationaliteitsverklaring wordt in mindering gebracht van de duur van de vereiste beroepsactiviteit van minstens 468 dagen of van de duur van de zelfstandige beroepsactiviteit in hoofdberoep.

3. Met toepassing van voormelde bepaling legt A.A. op 17 augustus 2016 een verklaring van Belgische nationaliteit af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (art. 15, § 1 WBN), die een afschrift van het dossier overmaakt aan het openbaar ministerie (art. 15, § 2 WBN).

Bij brief van 9 december 2016 brengt het openbaar ministerie een negatief advies uit, waarvan bij aangetekende zending aan A.A. wordt kennis gegeven (art. 15, § 3 WBN).

Bij aangetekende brief van 21/23 december 2016 verzoekt A.A. aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] het dossier over te zenden en zodoende de zaak aanhangig te maken bij de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk (art. 15, § 5 WBN).

4. In zijn negatieve advies stelt het openbaar ministerie dat, voor zover A.A. voldoet aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12*bis*, § 1, *sub* 2° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, hij hoe dan ook stuit op een beletsel wegens een gewichtig feit eigen aan haar persoon.

Dit gewichtige feit behelst meer precies gebruik te hebben gemaakt dan wel te zijn blijven maken van een andere dan wel valse identiteit/naam bij en vanaf de aankomst in België (begin 2010) om op die manier verblijfsrechten te verwerven.

5. Het verhaal van A.A. gelet op het negatieve advies van het openbaar ministerie tegen de inwilliging van de gedane nationaliteitsverklaring, is tijdig, regelmatig en derhalve ontvankelijk. Het verzoek tot overzending van het dossier aan de rechtbank van eerste aanleg dateert van 21/23 december 2016, dit is binnen vijftien dagen na de ontvangst door A.A. van het negatieve advies van 9 december 2016.

6. De eerste rechter verklaart het negatieve advies van het openbaar ministerie van 9 december 2016 tegen de inwilliging van de door A.A. gedane nationaliteitsverklaring van 17 augustus 2016 ongegrond. De rechtbank willigt het verhaal van A.A. tegen dit negatieve advies in als (tijdig, regelmatig en derhalve) ontvankelijk en gegrond.

7. Het hof volgt de beslissing van de eerste rechter.

Luidens artikel 1, § 2, *sub* 4° WBN moet onder “gewichtige feiten eigen aan de persoon” worden begrepen:

- a) het feit zich te bevinden in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit;
- b) het feit aanhanger te zijn van een beweging of organisatie die door de Veiligheid van de Staat als gevaarlijk wordt beschouwd;
- c) het feit dat de identiteit of hoofdverblijfplaats onmogelijk kan worden gecontroleerd of de identiteit niet kan worden gewaarborgd;
- d) het feit dat aan de aanvrager, omwille van eender welke vorm van sociale of fiscale fraude, door de rechter een definitieve straf is opgelegd die in kracht van gewijsde is gegaan.

A.A. bevindt zich niet in een van de gevallen bedoeld in de artikelen 23, 23/1 of 23/2 in verband met de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit.

Krachtens artikel 2 van het Koninklijk besluit van 14 januari 2013 “tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken” vormen een gewichtig feit eigen aan de persoon:

1° elke strafrechtelijke veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf die voorkomt in het strafregister, tenzij er eerherstel is verkregen;

2° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover (1) in het jaar dat

voorafgaat aan de nationaliteitsverklaring een opsporingsonderzoek is geopend en (2) dat opsporingsonderzoek nog steeds hangt;

3° elk feit dat kan leiden tot een veroordeling zoals bedoeld in 1°, voor zover een gerechtelijk onderzoek hangt;

4° het feit van zich over te leveren aan enige activiteit die de fundamentele belangen van de Staat bedreigt of kan bedreigen zoals omschreven in de artikelen 7 en 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdienst;

5° het feit, vastgesteld door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, dat de betrokken persoon zijn titel van wettelijk verblijf heeft verkregen door schijnhuwelijk of gedwongen huwelijk of schijnsamenwoning of gedwongen wettelijke samenwoning.

Punt is hoe dan ook dat voormelde opsomming/invulling geenszins limitatief is en derhalve een louter exemplatief karakter heeft. Het gaat om feiten die als “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking moeten worden genomen en die bijgevolg zonder meer een beletsel vormen om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Het betreft niet verder te appreciëren feiten.

Niets staat eraan in de weg andere “gewichtige feiten eigen aan de persoon” in aanmerking te nemen.

Voormelde wettelijke afbakening is derhalve niet gesloten maar open.

De andersluidende aanvoeringen/beweringen van het openbaar ministerie ten spijt, blijkt dat hij geenszins de Belgische overheid trachtte te verschalken door (tegen beter weten in en derhalve doelbewust) gebruik te hebben gemaakt dan wel te zijn blijven maken van een andere dan wel valse identiteit/naam bij en vanaf de aankomst in België (begin 2010) om op die manier verblijfsrechten te verwerven.

A.A. heeft steeds die identiteit/naam gebruikt.

Punten zijn hooguit dat:

gelet op gebruiken in het thuisland Irak – waar de notie ‘familienaam’ als zodanig niet zou bestaan en een naam voorts zou zijn samengesteld uit de stamnaam, de voornaam, de (voor)naam van de vader en de (voor)naam van de grootvader –, Iraakse versies van het paspoort van A.A. (i.t.t. identiteitsattesteringen in België) (gebeurlijk) bijkomend melding maken van (inzonderheid) de stamnaam “A.G.”;

- A.A. hier in België blijkens alle relevante documenten steeds als identiteit/naam heeft gebruikt “A.” (voornaam), “A.S.” (voornaam van zijn vader) en “B.” (voornaam van zijn grootvader);
- A.A. enkel in het raam van asielprocedures volledigheidshalve bijkomend melding heeft gemaakt van toevoegingen/namen waaronder hij en zijn familie als ‘Islamieten’ dan wel ‘Soenieten’ in Irak gebeurlijk zijn gekend;
- voor het overige hooguit onnauwkeurige vertalingen/transcripties (van de stamnaam) vanuit het Arabisch aan de orde zijn.

In die optiek is het hof met de eerste rechter en anders dan het openbaar ministerie van oordeel dat in casu geen frauduleuze elementen voorliggen, zo evenmin een voldoende gewichtig feit eigen aan de persoon van A.A. om te stellen dat A.A. in de Belgische samenleving niet de burgerzin vertoont die van

een burger met normale eerbied voor de wetten en de instellingen mag worden verwacht.

De zienswijze als zou A.A. elementair respect voor (de regelgeving in) de Belgische samenleving missen, gaat niet op.

A.A. voldoet voorts aan de grondvoorwaarden om op basis van voormeld artikel 12*bis*, § 1, sub 2° WBN de Belgische nationaliteit te verwerven, nu hij (minstens) vijf jaar wettelijk verblijft in België onder de identiteit/naam A.A.

Het hoger beroep faalt.

IV. Gedingkosten

1. Het hof beaamt de beoordeling van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. Het openbaar ministerie dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van A.A.

3. Deze kosten omvatten onder meer een rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, sub 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nrs. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeyts, “Grondwettelijk Hof herziet rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang”, *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, “Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures”, *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, “Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?”, *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid.

De in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval A.A., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro, tussen een minimumbedrag van 90,00 euro en een maximumbedrag van 12.000,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich in de gegeven omstandigheden en gelet op het weinig complexe karakter van de zaak (art. 1022, derde lid Ger.W.) naar het minimumbedrag (waarop het openbaar ministerie in subsidiaire orde aanstuurt).

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 8 maart 2018, waarbij de 23^{ste} familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, het verhaal van A.A. (geboren in Irak te [...] op [...] 1984, van de Irakese nationaliteit en wonende te 8790 Waregem, [...]) tegen de door het openbaar ministerie negatief geadviseerde nationaliteitsverklaring, die hij op 17 augustus 2016 aflegde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...], met toepassing van artikel 12*bis*, § 1, sub 2° WBN, inwilligt en zodoende het negatieve advies van het openbaar ministerie van 9 december 2016 ongegrond verklaart,

veroordeelt het openbaar ministerie tot de gedingkosten in hoger beroep, enkel nuttig te begroten aan de zijde van A.A. op een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van 90,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq	raadsheer, waarnemend voorzitter,
De heer S. Mosselmans	raadsheer,
De heer M. Traest	raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend negentien,
bijgestaan door
Mevrouw H. Baert griffier.